

Warszawa, 28 stycznia 1935 r.

URZĄD PATENTOWY

F41d 11/24

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 20843.

Kl. 72 h, 10.

H. Cegielski Spółka Akcyjna
(Poznań, Polska)
i Zygmunt Skibiński
(Poznań, Polska).

Podstawa do jednego lub kilku karabinów maszynowych.

Zgłoszono 3 października 1933 r.

Udzielono 11 grudnia 1934 r.

Niniejszy wynalazek dotyczy podstawy do jednego lub kilku karabinów maszynowych, przystosowanej do ostrzeliwania celów powietrznych ze stanowisk stałych lub ruchomych, np. z samochodów, wozów przyczepnych, platform kolejowych, statków i t. d., które należałoby uzbroić dla obrony przeciwlotniczej.

Podstawa ta nadaje się również i do ostrzeliwania celów naziemnych.

Podstawa do jednego lub kilku karabinów maszynowych według wynalazku umożliwia łatwe i szybkie celowanie oraz strzelanie z jednego lub kilku karabinów naraz, szybkie i jednoczesne ustawianie

karabinów maszynowych w dowolnym kierunku i pod dowolnym kątem podniesienia.

Według wynalazku nadawanie kątów podniesienia poszczególnym karabinom może się odbywać jednocześnie lub dla każdego karabina oddzielnie. Celowanie odbywa się zapomocą celownika z lunetą lub zwykłych przyrządów celowniczych.

Podstawa ta posiada bębny do taśm z nabojami, umieszczone na wspornikach, obracających się wraz z karabinami, wskutek czego wzajemne położenie bębnow i karabinów podczas strzelania pozostaje niezmiennione, wskutek czego usunięte zo-

staje zacinanie się taśm. Podstawa umożliwia również stosowanie zamiast bębnow skrzynek amunicyjnych. Przy prostej konstrukcji podstawa ta zajmuje stosunkowo mało miejsca.

Dzięki powyższym własnościom podstawa według wynalazku umożliwia łatwe obsługiwanie dwóch karabinów maszynowych przez jednego człowieka.

Przykład wykonania podstawy według wynalazku dla dwóch karabinów maszynowych przedstawiono na rysunku.

Fig. 1 przedstawia pionowy przekrój podłużny podstawy; fig. 2 — pionowy przekrój poprzeczny; fig. 3 — jej widok z góry, a fig. 4, 5, 6 i 7 — szczegóły niektórych części podstawy.

Karabiny maszynowe 1, 1a są osadzone w widełkach 21 dźwigara podstawy, z którymi są połączone zapomocą sworzni 20.

Sworznie te (fig. 4, 5, 6) posiadają na jednym końcu chwyt z szyjką dla palców, a na drugim stożek również z szyjką *k*, która wchodzi w wycięcie *m* w zatrzasku 24.

Widelki 21 są połączone z ramionami dźwigara 33 zapomocą sworzni 15, na których, pomiędzy widełkami 21 i nakrętkami regulującymi 23, są osadzone sprężyny - amortyzatory 22, służące do łagodzenia odrzutu podczas strzelania. Sprężyny-amortyzatory mogą być umieszczone na sworzniach 15 tak po jednej, jak i po obydwóch stronach widełek 21.

Ramiona dźwigara *a*, *b* (fig. 3) dają się obracać naokoło osi 12, wskutek czego osie luf karabinów maszynowych mogą zajmować wszystkie położenia aż do pionowego włącznie. Łuk, opisywany przez chwyt karabinów maszynowych, jest pokazany na fig. 1 strzałką *A*.

Po wyjęciu sworznia 34, łączącego ramie *a* z ramieniem *b* dźwigara, ruch obrotowy obydwóch ramion naokoło osi 12 staje się niezależny, co umożliwia ustawienie poszczególnych karabinów pod różnymi

kątami podniesienia. Różnicę tych kątów odczytuje się na skali *S*.

Jarżmo 13 (fig. 1), przylegające do główki pionowego czopa 8, służy do utrwalania zapomocą śruby 14 ramienia *a* wraz z karabinem 1a pod dowolnym kątem podniesienia. Ramie *b* wraz z karabinem 1 utrwała się pod dowolnym kątem podniesienia zapomocą śruby 10 (fig. 2) lub, w przypadku ustawienia obydwóch karabinów równolegle, zapomocą sworzni 34.

Dźwigar 33 podstawy posiada również i ruch obrotowy naokoło pionowego czopa 8 przy nadawaniu karabinom maszynowym odchylenia w płaszczyźnie poziomej. Czop pionowy 8 jest osadzony w tulei 7, wkręconej do pionowego stojaka 5. Główka czopa 8 posiada otwór dla osi 12, na której są osadzone ramiona dźwigara 33. Główka czopa 8 jest połączona zapomocą śrub 11 z zewnętrznym płaszczem 6 stojaka 5. Z tym płaszczem jest połączona tuleja 10, wewnątrz której znajduje się sprężyna 17 i pręt 18, połączony zapomocą łańcuszka 16 z dźwignią *c* dźwigara 33. Sprężyna 17 wyrównywa nierównomierne rozłożenie ciężaru dźwigara wraz z karabinami w stosunku do osi obrotu 12. Nakrętka 30 (fig. 2) służy do regulowania napięcia sprężyny. Pochwa 32, przytrzymywana na tulejce 10 trzpieniem 31, chroni wystającą część sprężyny i pręta od uszkodzenia i zanieczyszczenia i może być z łatwością odejmowana. Siedzenie 36 dla obsługi karabinów jest osadzone na wsporniku 35 i daje się obracać naokoło stojaka 5.

Wspornik 26, podtrzymujący bęben dla taśmy nabojoyej 2, jest sztywno połączony z poziomą osią 12 zapomocą klina 27. Oś 12 jest połączona z ramieniem *a* dźwigara 33 zapomocą sworzni 9. Drugi wspornik 26a daje się obracać na osi 12 i jest sprzężony zapomocą zębów 26b z ramieniem *b* dźwigara 33. Wskutek takiego

połączenia położenie bębnow z taśmami naboju zmienia się samoczynnie wraz z położeniem odnośnych karabinów, wskutek czego uzyskuje się prawidłowe podawanie taśm.

Końce osi 12, dla zabezpieczenia taśmy naboju 2 od zaczepienia o nie, są przykryte osłonami 28. Podstawa umożliwia osadzenie na dźwigni $c - d$ normalnego celownika przeciwlotniczego lub celownika z lunetą. W tym celu dźwignia $c - d$ na przednim końcu posiada wspornik e do osadzenia muszki kołowej przeciwlotniczej, a na tylnym końcu gniazdo f dla celownika 36 ze szczerbinką oraz gniazdo h dla wspornika 38 celownika z lunetą.

Celownik z lunetą posiada wspornik 38 (fig. 7) z wycinkiem i , z którym jest połączony zapomocą czopa 41 drugi wspornik 42, podtrzymujący lunetę. Wycinek i posiada skalę n do nastawiania kąta celownika, odpowiadającego danej odległości do ostrzeliwanego celu.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Podstawa do jednego lub kilku karabinów maszynowych, np. dwóch, znamienna tem, że posiada pionowy stojak, na którego pionowym czopie daje się obracać dwuramienny dźwigar, którego każde ramie jest zaopatrzone w dwa amortyzatory z widełkami, służącymi do umocowania w nich zapomocą sworzni karabina maszynowego, przyczem przez główkę pionowego czopa, na którym obraca się dwuramienny dźwigar, przechodzi pozioma oś, dookoła której, przy nadawaniu kątów podniesienia, dźwigar ten daje się obracać i utrzymywać w dowolnym położeniu.

2. Podstawa według zastrz. 1, znamienna tem, że jedno z ramion dźwigara jest sztywno połączone z poziomą osią, dookoła której ten dźwigar obraca się, a

drugie ramie tego dźwigara daje się swobodnie na niej obracać i sztywno łączyć z pierwszym ramieniem zapomocą sworzni, przyczem do utrwalania kątów podniesienia, nadanych tym karabinom maszynowym w przypadku ich rozłączenia, służy jarzmo (13) ze śrubą (14) i śruba (10).

3. Podstawa według zastrz. 1 i 2, znamienna tem, że wsporniki (26, 26a) do bębnow lub skrzynek naboju są sztywno połączone z poszczególnymi ramionami dźwigara, wskutek czego obracają się wraz z przynależnymi karabinami maszynowymi.

4. Podstawa według zastrz. 1, znamienna tem, że za amortyzatory odrzutu służą sprężyny, nałożone na sworznie, zapomocą których widełki, w których są osadzone karabiny maszynowe, są przymocowane do ramion dźwigara.

5. Podstawa według zastrz. 3, znamienna tem, że każdy ze sworzni (20), zapomocą których łączy się karabin maszynowy z widełkami, posiada na jednym końcu szyjkę, która wchodzi w wycięcie sprężynowego zatrzasku, dającego się odciągnąć ręcznie przy wyjmowaniu tych sworzni.

6. Podstawa według zastrz. 1, znamienna tem, że do wyrównywania ciężaru karabinów maszynowych po nadaniu im kąta podniesienia posiada urządzenie, składające się z tulei, wewnątrz której znajduje się pręt z nałożoną na niego sprężyną, połączony zapomocą giętkiego narządu z dźwignią, sztywno połączoną z dźwigarem podstawy.

7. Podstawa według zastrz. 1 — 5, znamienna tem, że wspornik lunety (38) jest zaopatrzony w wycinek ze skalą do nastawiania kąta celownika, nadawanego karabinom maszynowym.

H. Cegielski Spółka Akcyjna.
Zygmunt Skibiński.

